

STOWARZYSZENIE

SALEZJANÓW WSPÓLPRACOWNIKÓW – SALEZJANEK WSPÓLPRACOWNIC

PROGRAM ŻYCIA APOSTOLSKIEGO

*Wydane przez:
Stowarzyszenie Współpracowników Salezjańskich
www.sws.salezjanie.pl*

Wrocław 2006

Przedmowa

Różne są drogi proponowane chrześcijanom, aby żyć wiarą swojego Chrztu. Niektórzy pod natchnieniem Ducha Świętego, pociągnięci przez osobę ks. Bosko, realizują ideał „pracy z nim” pozostając w świecie i są wezwani, aby żyć w warunkach człowieka świeckiego tym samym charyzmatem Zgromadzenia Salezjańskiego.

Od samego początku ks. Bosko myślał o organizowaniu świeckich w swoim dziele; zaprosił, więc świeckich, mężczyzn i kobiety, oraz członków kleru diecezjalnego do „współpracy” w swojej misji zbawienia młodzieży, przede wszystkim ubogiej i opuszczonej. W 1876 roku wyraźnie zdefiniował ich program życia w „Regulaminach Współpracowników Salezjańskich” przez niego napisany, a następnie przez Kościół zatwierdzony.

Dzisiaj Salezjanie Współpracownicy są obecni i pracują w wymiarze światowym.

Obecny tekst przedstawia Program Życia Salezjanów Współpracowników i Salezjanek Współpracownic. Proponuje on autentyczną drogę uświęcenia apostołskiego, zgodnie z wymogami Kościoła i dzisiejszego świata. Aby go realizować Salezjanie Współpracownicy z ufnością zawierają się Bogu Ojcu, który ich powołał.

Konsulta Światowa

Drodzy Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownice!

Tekst Programu Życia Apostołskiego, który Wam przedstawiamy został przedyskutowany na Kongresie Światowym w Rzymie w dniach 9.11.do 12.11.2006 roku i ostatecznie przyjęty poprzez głosowanie uczestników.

Będzie on obowiązywał „ad experimentum” przez najbliższe 6 lat, aby po ostatecznym zatwierdzeniu przez Stolicę Apostolską i ks. Generała stać się drogą prawdziwej duchowości Salezjanów Współpracowników i Salezjanek Współpracownic.

Redakcja wydania

Wrocław, 6.01.2007 rok

PROGRAM ŻYCIA APOSTOLSKIEGO

STOWARZYSZENIE

SALEZJANÓW WSPÓLPRACOWNIKÓW – SALEZJANEK WSPÓLPRACOWNIC

STATUT

Przedmowa

Różne są drogi proponowane chrześcijanom, aby żyć wiarą swojego Chrztu. Niektórzy pod natchnieniem Ducha Świętego, pociągnięci przez osobę Księdza Bosko, realizują ideał „pracy z nim” pozostając w świecie i są wezwani, aby żyć w warunkach człowieka świeckiego tym samym charyzmatem Zgromadzenia salezjańskiego.

Od samego początku ksiądz Bosko myślał o organizowaniu świeckich w swoim dziele: zaprosił świeckich, mężczyzn i kobiety, oraz członków kleru diecezjalnego do „współpracy” w swojej misji zbawienia młodzieży, przede wszystkim ubogiej i opuszczonej. W 1876 r. wyraźnie zdefiniował ich program życia w „Regulaminach współpracowników salezjańskich” przez niego napisanych, a następnie przez Kościół zatwierdzonych. Dzisiaj Salezjanie Współpracownicy są obecni i pracują w wymiarze światowym.

Obecny tekst przedstawia program życia Salezjanów Współpracowników. Proponuje autentyczną drogę uświęcenia apostołskiego, zgodnie z wymogami Kościoła i dzisiejszego świata. Aby go realizować Salezjanie Współpracownicy z ufnością zawierają się Bogu Ojcu, który ich powołał.

Rozdział I

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w Kościele i w świecie

Art. 1. Założyciel: człowiek posłany przez Boga

Dla zbawienia młodzieży, „tej najbardziej delikatnej i drogiej części ludzkiej społeczności”, Duch Święty, przy matczynym udziale Maryi, powołał świętego Jana Bosko, który założył Towarzystwo świętego Franciszka Salezego (1859), wraz ze świętą Marią Dominiką Mazzarello założył Instytut Córek Maryi Wspomożycielki (1872) i rozciągnął apostołską siłę charyzmatu salezjańskiego przez oficjalne ustanowienie „Pobożnego Związku współpracowników salezjańskich” jako trzecią gałąź Rodziny (1876), złączonej z Towarzystwem Świętego Franciszka Salezego, nazywanego również Towarzystwem Salezjańskim Świętego Jana Bosko lub Zgromadzeniem Salezjańskim.

Duch Święty uformował w świętym Janie Bosko serce ojca i nauczyciela, zdolne do całkowitego poświęcenia się i dał mu metodę wychowawczą przenikniętą miłością Dobrego Pasterza.

Art. 2. Salezjanie Współpracownicy: specyficzne powołanie w Kościele

§1. Zaangażować się jako Salezjanie Współpracownicy oznacza odpowiedzieć na powołanie salezjańskie, przyjąć specyficzny sposób życia Ewangelią i uczestniczyć w posłannictwie Kościoła. Jest to dar i wolny wybór, który nadaje kierunek całemu życiu.

§2. Chrześcijanie katolicy jakichkolwiek uwarunkowań kulturowych i społecznych mogą podjąć

tę drogę. Czują się oni wezwani do szczególnego rodzaju życia wiarą przeżywaną w codzienności. Charakteryzuje się ono dwoma postawami:

- a) przyjmować Boga jako Ojca i Miłość, która zbawia; spotykać w Jezusie Chrystusie Jednorodzonego Syna, doskonałego apostoła Ojca; żyć w wewnętrznej jedności z Duchem Świętym ożywiającym Lud Boży w świecie;
- b) czuć się powołanymi i posłanymi do konkretnej misji; przyczynić się do zbawienia młodzieży; włączać się w to samo posłannictwo młodzieżowe i ludowe księdza Bosko.

Art. 3. Salezianie Współpracownicy: Salezianie w świecie

Salezianie Współpracownicy żyją swoją wiarą we własnej rzeczywistości świeckiej. Biorąc natchnienie z apostołskiego programu księdza Bosko odczuwają żywą jedność z innymi członkami Rodziny salezjańskiej. Po bratersku i w zjednoczeniu angażują się w to samo posłannictwo młodzieżowe i ludowe. W sposób odpowiedni do swoich warunków i konkretnych możliwości, pracują dla dobra Kościoła i społeczeństwa.

Art. 4. Jedno powołanie: dwa sposoby jego przeżywania

§1. W pojęciu Księdza Bosko Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników miało być otwarte tak dla osób świeckich, jak i dla kleru diecezjalnego.

§2. Salezianie Współpracownicy świeccy realizują swoje zadanie i żyją duchem salezjańskim w codziennych sytuacjach swego życia i pracy, z wrażliwością i w sposób właściwy dla świeckich upowszechniają jego wartości we własnym środowisku.

§3. Salezjanin Współpracownik biskup, kapłan lub diakon diecezjalny realizuje swoją posługę, czerpiąc natchnienie z księdza Bosko, który jest niezwykłym wzorem życia kapłańskiego. W pracy duszpasterskiej na uprzywilejowanym miejscu stawia młodzież i warstwy ludowe.

Art. 5. Stowarzyszenie w Rodzinie salezjańskiej

Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników jest jedną z grup Rodziny Salezjańskiej. Wspólnie z Towarzystwem Świętego Franciszka Salezego, Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki i innymi urzędowo uznanymi grupami, jest nosicielem wspólnego powołania salezjańskiego i jest współodpowiedzialne za żywotność programu księdza Bosko w Kościele i w świecie.

Stowarzyszenie wnosi do Rodziny salezjańskiej specyficzne wartości swego stanu świeckiego, szanując tożsamość i autonomię właściwą każdej grupie. Żyje w szczególnej relacji jedności z Towarzystwem św. Franciszka Salezego, które z woli Założyciela, ma w Rodzinie szczególną rolę odpowiedzialności.

Art. 6. Stowarzyszenie w Kościele

§1. W Kościele, Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników jest zatwierdzone przez Stolicę Apostolską jako Stowarzyszenie publiczne wiernych i uczestniczące w duchowym dziedzictwie Towarzystwa św. Franciszka Salezego.

Członkowie czynnie współpracują w jego posłannictwie w imieniu Kościoła, podporządkowani władzy Przełożonego Generalnego jako następcy księdza Bosko, w duchu wierności Pasterzom, współpracując z innymi grupami kościelnymi.

§2. Salezjanie Współpracownicy okazują synowskie przywiązanie do Papieża.

§3. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników posiada kościelną i publiczną osobowość prawną. Ma swoją siedzibę główną w Rzymie.

Rozdział II

Zaangażowanie apostołskie Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 7. Świadectwo Błogosławieństw

Osobisty styl życia Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy, jest nacechowany duchem Błogosławieństw, który ich angażuje w ewangelizację kultury i życia społecznego.

Dlatego żyją świadectwem:

- prymatu ducha, wiarą w owocność cierpienia i nie-przemocy, jako zaczynu pokoju i przebaczenia;
- wolności w posłuszeństwie Bożemu planowi, doceniając wartości i autonomię właściwych dla rzeczywistości świeckich, oraz ustawia je zawsze w takim kierunku, by służyły ludziom;
- ubóstwa ewangelicznego, zarządzając dobrami według kryteriów umiarkowania i dzielenia się, w duchu dobra wspólnego;
- seksualności według ewangelicznej wizji czystości, integralnej, radosnej, skoncentrowanej na miłości, nacechowanej delikatnością w życiu małżeńskim lub w celibacie;

Art. 8. Zaangażowanie apostołskie

§1. Salezjanie Współpracownicy realizują swój apostolat na pierwszym miejscu przez wypełnianie codziennych obowiązków. Naśladują Jezusa Chrystusa, Człowieka doskonałego, posłanego przez Ojca, aby służyć ludziom na świecie. Dlatego w zwykłych warunkach życia, zobowiązują się realizować ewangeliczny ideał miłości Boga i bliźniego.

§2. Pobudzeni duchem salezjańskim zwracają wszędzie szczególną uwagę na młodzież, zwłaszcza tę najbiedniejszą lub ofiary jakiegokolwiek formy zepchnięcia na margines, wykorzystania i przemocy, na tych, którzy wchodzą w świat pracy i tych, którzy okazują znamiona specyficznego powołania.

- §3. Popierają i stają w obronie wartości rodziny jako podstawowej komórki społeczeństwa i Kościoła, oraz angażują się, aby budować ją jako „Kościół domowy”. Współpracownicy małżonkowie żyją w małżeństwie swoim posłannictwem małżonków i rodziców: „współpracownicy miłości Boga Stworzyciela”, „pierwsi i najważniejsi wychowawcy dzieci” w duchu pedagogii dobroci właściwej Systemowi Prewencyjnemu.
- §4. Realizują Naukę Społeczną Kościoła i są uważni na środki społecznego przekazu, troszcząc się o poprawne korzystanie z nich w wychowaniu.
- §5. Wspierają misyjną działalność Kościoła i sprzyjają wychowaniu do szerokiego spojrzenia na świat, jako otwarcie na dialog między kulturami.

Art. 9. Zadanie wychowania chrześcijańskiego

- §1. Salezjanie Współpracownicy okazują wszędzie troskę o wychowanie i ewangelizację, tak jak to czynił ksiądz Bosko, aby formować „uczciwych obywateli i dobrych chrześcijan, którzy kiedyś będą szczęśliwymi mieszkańcami nieba”, w przekonaniu, że ciągle pozostają na drodze do coraz większej dojrzałości ludzkiej i chrześcijańskiej.
- §2. Podzielają z młodzieżą wrażliwość na autentyczne wartości, takie jak prawda, wolność, sprawiedliwość, poczucie dobra wspólnego i służby.
- §3. Wychowują młodzież do spotkania – w wierze i Sakramentach – z Chrystusem zmartwychwstałym, aby odnalazła w Nim sens życia i wzrastała jako nowi mężczyźni i kobiety.
- §4. Angażują się w pomoc młodym w doskonaleniu programów życia, które byłyby zdolne pobudzić ich do dawania świadectwa swojej obecności chrześcijańskiej i salezjańskiej w Kościele i w Społeczeństwie.

Art. 10. Pedagogia dobroci

Salezjanie Współpracownicy w swoim zaangażowaniu wychowawczym:

- §1. Stosują „System Prewencyjny” księdza Bosko, który „opiera się na rozumie, religii i dobroci”, starają się poprzez stały dialog przekonywać, a nie zmuszać, uprzedzać, raczej niż karać.
- §2. Stwarzają rodzinne środowisko, w którym animująca obecność, osobiste towarzyszenie i doświadczenie grupy, pomagają rozpoznać obecność Boga.
- §3. Wspierają dobro i wychowują do miłości dla życia, do odpowiedzialności, do solidarności, do dzielenia się i komunii.

§4. Odwołują się do bogactw wewnętrznych osoby i wierzą w niewidzialne działanie łaski. Patrzą na każdego młodego człowieka z realistycznym optymizmem, przekonani o wartości wychowawczej doświadczenia wiary. Ich relacja z młodymi inspirowana jest dojrzałą i otwartą miłością.

Art. 11. Charakterystyczne formy działalności

Salezianie Współpracownicy są otwarci na różnorakie formy apostołatu. Wśród nich na pierwszym miejscu stawiają:

- własną pracę i zawód
- katechezę i formację chrześcijańską
- animację grup oraz ruchów młodzieżowych i rodzinnych
- współpracę w ośrodkach wychowawczych i szkolnych
- służbę społeczną wśród ubogich
- zaangażowanie na polu środków społecznego przekazu
- współpracę w duszpasterstwie powołaniowym
- pracę misyjną
- współpracę w dialogu ekumenicznym i międzyreligijnym
- zaangażowanie charytatywne w służbie społeczno-politycznej
- rozwój Stowarzyszenia.

Art. 12. Metody i struktury działania

§1. Salezianie Współpracownicy wspierają swój apostołat modlitwą, włączaniem innych osób i środkami materialnymi.

§2. Znaczna część działalności Salezjanów Współpracowników rozwija się w strukturach, w których jako osoba świecka ma większe możliwości znaczącego zaangażowania się w duchu współpracy: struktury cywilne, kulturalne, społeczno-ekonomiczne, polityczne, kościelne, salezjańskie.

§3. Ponadto, Salezianie Współpracownicy mogą realizować swoje zaangażowanie apostołskie w dziełach autonomicznie prowadzonych przez Stowarzyszenie i poprzez inicjatywy odpowiadające potrzebom danego terytorium.

Rozdział III

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w komunii i we współpracy

Art. 13. Bracia i siostry w księdzu Bosko

Wspólne powołanie i przynależność do tego samego Stowarzyszenia czynią Salezjanów Współ-

pracowników duchowymi braćmi i siostrami. „Zjednoczeni jednym sercem i jedną duszą” żyją w braterskim zjednoczeniu przez więzy charakterystyczne duchowi księdza Bosko. Z radością uczestniczą w „życiu rodzinnym” Stowarzyszenia, aby się poznać, dzielić się doświadczeniami, wspólnie wzrastać i opracowywać programy apostołskie.

Art. 14. Współodpowiedzialni w posłannictwie

§1. Salezjanin Współpracownik czuje się odpowiedzialny za wspólne posłannictwo i realizuje je zgodnie ze swoimi kompetencjami i możliwościami. Każdy uczestniczy z duchem inicjatywy w spotkaniach opracowujących programy, w realizacji i weryfikacji różnych przedsięwzięć, w wyborze odpowiedzialnych, a jeśli zostaje powołany do pełnienia odpowiedzialnej funkcji, wypełnia ją w duchu wierności i służby.

§2. Odpowiedzialnie i z poczuciem przynależności, każdy Salezjanin Współpracownik wspiera autonomię ekonomiczną Stowarzyszenia, aby mogło ono rozwijać swoje posłannictwo.

Art. 15. Uczestnictwo w życiu Rodziny Salezjańskiej

Salezjanie Współpracownicy podtrzymują komunie braterską i współpracują z innymi grupami i członkami Rodziny Salezjańskiej poprzez wzajemne poznawanie się i informację, wzajemną pomoc duchową i formacyjną oraz poprzez włączanie się we wspólne działania apostołskie.

Za pomocą Konsult Rodziny Salezjańskiej na różnych szczeblach i innych organów, popierają wspólne poszukiwanie inicjatyw, aby posłannictwo salezjańskie mogło ofiarować Kościołowi i społeczeństwu bogatszą służbę.

Art. 16. Posługa Przełożonego Generalnego

§1. Przełożony Generalny Towarzystwa św. Franciszka Salezego jest następcą księdza Bosko. Z wyraźnej woli Założyciela jest Przełożonym Stowarzyszenia i spełnia w nim funkcję najwyższego Moderadora. Zapewnia mu wierność Programowi Założyciela i sprzyja jego rozwojowi.

§2. W swojej posłudze, wypełnianej również poprzez Wikariusza lub innego swojego reprezentanta, posługuje się zwyczajnie Światową Radą Salezjanów Współpracowników, przede wszystkim w animacji całego Stowarzyszenia i w koordynowaniu inicjatyw formacyjnych i apostołskich.

§3. Członkowie Stowarzyszenia względem Przełożonego Generalnego żywią szczerze uczucia i są wierni jego wskazaniom.

Art. 17. Szczególne związki z Towarzystwem św. Franciszka Salezego i z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki

Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników posiada z Towarzystwem św. Franciszka Salezego „więź jedności stałej i pewnej” i szczególne związki charyzmatyczne z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki.

Każda wspólnota salezjańska (SDB i FMA), inspektorialna i lokalna, poczuwa się do zadania wyrażonego przez księdza Bosko, „wspierania i przyczyniania się do wzrostu” Stowarzyszenia, dawania wkładu w formację jego członków, oraz do ukazywania i promowania ich Programu życia.

Art. 18. Związki z innymi grupami Rodziny salezjańskiej

Salezjanie Współpracownicy odczuwają bliskość z wszystkimi grupami przynależącymi do Rodziny salezjańskiej i podejmują wszelką formę współpracy, w szczególny sposób z grupami lokalnymi, z poszanowaniem tożsamości i autonomii każdej.

Rozdział IV

Duch salezjański Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 19. Cenne dziedzictwo

Prowadzony przez Ducha Świętego, ksiądz Bosko żył i przekazał członkom swojej Rodziny oryginalny styl życia i działania zwany duchem salezjańskim.

Duch salezjański jest specyficznym doświadczeniem ewangelicznym. On w Kościele i w świecie ożywia obecność i działanie tych, którzy nim żyją. Swoje źródło ma w samym sercu Chrystusa. Wzmacnia się w apostołskim zaangażowaniu i w modlitwie, charakteryzuje całe życie, czyniąc je świadectwem miłości.

Domaga się wymagającej „metodologii ascetycznej” ozdobionej uśmiechem radosnego oblicza, która spełnia polecenie księdza Bosko: „praca i umiarkowanie”.

Art. 20. Doświadczenia zaangażowanej wiary

§1. Salezjanin Współpracownik przyjmuje tego ducha jako dar Boga dla Kościoła i pozwala mu owocować zgodnie z własnym stanem świeckim lub duchownym. Uczestniczy on w doświadczeniu duchowym księdza Bosko, przeżywanym ze szczególną gorliwością przez pierwszych współpracowników wśród chłopców oratorium na Valdocco i stara się żyć w naśladowaniu Chrystusa.

§2. W Maryi Dziewicy Niepokalanej i Wspomożycielce odkrywa najgłębszy aspekt swego powołania: być prawdziwym „współpracownikiem Boga” w realizacji Jego planu zbawienia. Zwraca się do Maryi, Wspomożycielki i Matki Dobrego Pasterza i prosi Ją o potrzebne siły w konkretnym zaangażowaniu się w zbawienie młodzieży.

§3. Rozwija „praktyczne” doświadczenie komunii kościelnej.

Art. 21. Centralny charakter miłości apostołskiej

- §1. Sercem ducha salezjańskiego jest miłość apostołska i duszpasterska. Ona uobecnia wśród młodzieży miłosierdzie Ojca, zbawczą miłość Chrystusa i moc Ducha Świętego. Ksiądz Bosko wyraził ją w haśle: „Da mihi animas, cetera tolle”. Zawarł ją w nazwie „Salezjanie”, wybierając jako patrona świętego Franciszka Salezego, który jest wzorem chrześcijańskiego humanizmu, apostołskiego poświęcenia i dobroci.
- §2. Ta miłość jest dla Salezjanów Współpracowników darem Boga, która ich jednoczy z Nim i z młodzieżą. Jest ona inspirowana macierzyńską troską Maryi, która wspiera ich w codziennym świadectwie.

Art. 22. Obecność salezjańska w świecie

- §1. Salezjanie Współpracownicy czują się „głęboko solidarni” ze światem, w którym żyją i w którym są wezwani, aby być światłem i zaczynem. Wierzą w wewnętrzne bogactwo osoby. Podzielają wartości własnej kultury i angażują się, aby była ona kierowana wartościami chrześcijańskiego humanizmu. Popierają to, co nowe z chrześcijańskim zmysłem krytycznym. Włączają w swoje życie „wszystko to, co jest dobre”, słuchając przede wszystkim młodzieży.
- §2. Wobec wielorakich wyzwań i trudności w jakich muszą pracować, przyjmują postawę twórczą. Angażują się w budowanie i w szerzenie w społeczeństwie chrześcijańskiej kultury solidarności i otwartości.

Art. 23. Styl działania

Salezjanie Współpracownicy uświęcają swoją egzystencję w pracy i w codzienności. Żyją jako „dobrzy chrześcijanie i uczciwi obywatele”. Są dyspozycyjni, altruistyczni, wielkoduszni i wierzą w wartość bezinteresowności.

Art. 24. Styl relacji

Salezjanie Współpracownicy w swoich relacjach praktykują *dobroć (amorevolezza)*, jakiej pragnął ksiądz Bosko. Są otwarci, serdeczni i radośni, gotowi do uczynienia pierwszego kroku i do przyjmowania zawsze innych z dobrocią, szacunkiem i cierpliwością. Starają się wzbudzać relacje zaufania i przyjaźni, aby w prostocie i życzliwości stworzyć wokół siebie klimat rodzinny. Są ludźmi pokoju i w dialogu poszukują wyjaśnienia i zgody.

Art. 25. Styl modlitwy

- §1. Salezjanie Współpracownicy są przekonani, że bez zjednoczenia z Jezusem Chrystusem nie mogą zrobić. Wzywają Ducha Świętego, aby ich oświecał i udzielał siły na każdy dzień.

Ich modlitwa jest prosta i ufna, radosna i twórcza, przeniknięta gorliwością apostołską, osadzona w życiu i w nim się przedłuża.

Dla ożywienia życia modlitwy Salezianie Współpracownicy czerpią ze źródeł duchowych ofiarowanych przez Kościół, przez Stowarzyszenie i przez Rodzinę salezjańską. Czynnie uczestniczą w liturgii, dowartościowują formy pobożności ludowej, które mogą ubogacić ich życie duchowe.

§2. Umacniają swoją wiarę w życiu sakramentalnym. Eucharystia karmi ich miłością apostołską. W Sakramencie Pojednania spotykają miłosierdzie Ojca, który wszczepia w ich życie siłę i stałość nawracania oraz pozwala im wzrastać w zdolności przebaczenia.

§3. Tak samo wzmacniają swoje życie duchowe i apostołskie poprzez spotkania poświęcone duchowości, zaprogramowane przez Stowarzyszenie.

Art. 26. W jedności z Maryją i naszymi Świętymi

§1. Salezianie Współpracownicy, tak jak ksiądz Bosko, żywią synowską miłość do Maryi Wspomożycielki, Matki Kościoła i ludzkości. Współpracowała w zbawczej misji Zbawiciela i kontynuuje tę misję również dzisiaj jako Matka i Wspomożycielka Ludu Bożego. Ona jest szczególnie przewodniczką Rodziny salezjańskiej. Ksiądz Bosko zawierzył Jej Współpracowników, aby od Niej otrzymywali opiekę i natchnienie w posłannictwie.

§2. Ze szczególnym uczuciem zwracają się do świętego Józefa, Patrona Kościoła powszechnego. Z ufnością proszą o wstawiennictwo św. Jana Bosko, „Ojca i nauczyciela” młodzieży i całej Rodziny salezjańskiej.

§3. Spośród wzorów życia apostołskiego, czczą przede wszystkim św. Franciszka Salezego, św. Marię Dominikę Mazzarello, błogosławioną Alexandrinę da Costa, Matusię Małgorzatę, i innych świętych, błogosławionych i sług Bożych Rodziny Salezjańskiej.

Rozdział V

Przynależność i formacja Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 27. Wstąpienie do Stowarzyszenia

§1. Zobowiązanie się do zostania Salezjanami Współpracownikami wymaga wyboru wolnego, stopniowego, umotywowanego, dojrzewającego pod działaniem Ducha Świętego i któremu towarzyszą osoby odpowiedzialne. Aspirant, który pragnie wstąpić w szeregi Stowarzyszenia, przyjmuje odpowiedni program przygotowania.

§2. Z chwilą, kiedy aspirant doszedł do wystarczającej dojrzałości osobowej, potwierdzonej

przez odpowiedzialnych z Centrum, przedstawia swoją prośbę o dopuszczenie. Wymaga się jednak, aby osiągnął odpowiedni wiek.

§3. Przynależność do Stowarzyszenia rozpoczyna się z chwilą złożenia osobistego aktu „Przyrzeczenia”, poprzez który wyraża swoją wolę życia zobowiązaniami wpływającymi z Chrztu św., zgodnie z powyższym Programem Życia Apostolskiego.

Art. 28. Wartość przynależności

§1. Salezjanie Współpracownicy są świadomi, że przynależność do Stowarzyszenia stanowi uprzywilejowane doświadczenie wiary i komunii kościelnej. Ponadto, jest żywotnym elementem wspierającym własne powołanie.

§2. Uznają, że ta przynależność domaga się konkretnych znaków obecności i czynnego uczestnictwa w życiu Stowarzyszenia.

Art. 29. Odpowiedzialność i inicjatywy na polu formacji

§1. Salezjanie Współpracownicy są pierwszymi odpowiedzialnymi za swoją formację ludzką, chrześcijańską, salezjańską i zawodową.

§2. Stowarzyszenie troszczy się i podtrzymuje formację osobistą i grupy poprzez odpowiednio przygotowanych Salezjanów Współpracowników, Delegatów i Delegatki, oraz innych członków Rodziny Salezjańskiej.

Art. 30. Wierność przyjętym zobowiązaniom

§1. Bycie Salezjanami Współpracownikami jest powołaniem na całe życie. Z głębokim poczuciem przynależności Salezjanie Współpracownicy starają się za każdym razem dostosowywać swoje świadectwo, swój apostołat i formy swojej służby do różnych sytuacji. Są wezwani przez Boga, aby żyć charyzmatem salezjańskim w Stowarzyszeniu, będąc otwartymi i gotowymi do zaangażowania się w inicjatywy podejmowane przez inne grupy i organizacje kościelne, religijne i cywilne.

Ich wierność jest wspierana życzliwością i solidarnością członków Stowarzyszenia i Rodziny salezjańskiej.

§2. Dla wzmocnienia wartości przynależności do Stowarzyszenia - a przez nie do Rodziny salezjańskiej - podstawowe zobowiązania stowarzyszeniowe przyjęte w *Przyrzeczeniach* zostają potwierdzone zgodnie z najodpowiedniejszymi sposobami ustalonymi przez Regulamin.

Art. 31. Wystąpienie ze Stowarzyszenia

§1. Salezjanin Współpracownik lub Salezjanka Współpracownica, który na skutek osobistego

wyboru pragnie, aby ustąpiła jego przynależność do Stowarzyszenia, przedstawi Radzie lokalnej pisemną prośbę, która motywuje i potwierdza jego decyzję. Rada lokalna przekaże kopię tej prośby Radzie Prowincjalnej.

§2. Decyzja Stowarzyszenia o ustaniu przynależności jednego ze swoich członków z powodu ważnych motywów musi być podjęta przez Radę Inspektorialną, na podstawie umotywowanej prośby Rady lokalnej, podjętej w duchu miłości i jasności, po stwierdzeniu sposobu życia niezgodnego z podstawowymi obowiązkami, określonymi w Statucie i w Regulaminach, oraz pisemnym poinformowaniu zainteresowanego.

Art. 32. Znaczenie i formuła Przyrzeczenia

§1. Znaczeniem i celem przyrzeczenia jest wyrażenie woli życia opcją chrztu św. według Programu Życia Apostolskiego. Sam ks. Bosko proponował przyrzeczenie jako apostołski wyraz powołania salezjańskiego w świecie.

§2. Przyrzeczenie¹

*„Ojcze, uwielbiam Cię, bo jesteś dobry i kochasz wszystkich.
Dziękuję Ci, za to żeś mnie stworzył i odkupił,
za to żeś mnie powołał, aby być częścią Twojego Kościoła/
i że w nim dałeś mi poznać/ Rodzinę apostołską księdza Bosko,
która żyje dla Ciebie w służbie młodzieży/ i środowisk ludowych.
Pociągnięty/a przez Twoją miłosierną Miłość,
chcę Cię kochać, czyniąc dobro.*

Dlatego, po odbyciu przygotowania,

PRZYRZEKAM

żyć według ewangelicznego Programu Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników, a mianowicie:

*być wiernym/ą uczniem/uczennicą Chrystusa w Kościele katolickim;
pracować w Twoim Królestwie, szczególnie dla dobra i zbawienia młodzieży;
zglębiać i dawać świadectwo w duchu salezjańskim;
współpracować w zjednoczeniu Rodziny, w apostołskich inicjatywach Kościoła lokalnego.*

*Obdarz mnie, Ojcze, mocą Twojego Ducha,
abym umiał/a być wiernym/ą
temu życiowemu postanowieniu.*

*Maryja Wspomożycielka, Matka Kościoła,
niech mi towarzyszy i niech mnie prowadzi.*

Amen.

¹ Powyższa formuła będzie mogła być dostosowana do różnych sytuacji, byleby była zachowana jej treść. Kiedy odnawia się *Przyrzeczenia* zamiast „po odbyciu przygotowania przyrzekam...” mówi się: „odnawiam przyrzeczenie, żyć...”

Rozdział VI

Organizacja Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników i Salezjanek Współpracownic

Art. 33. Potrzeba organizacji

Salezjanie Współpracownicy wezwani, aby żyć swoim wymiarem powołaniowym dostrzegają konieczność posiadania odpowiedniej struktury organizacyjnej. Oni organizują się w Stowarzyszenie, rozumiane jako narzędzie, które pomaga im do przeżywania w duchu jedności, zgodnie z życzeniem księdza Bosko, swojego Programu Życia Apostolskiego.

Art. 34. Organizacja elastyczna

Stowarzyszenie, wierne woli Założyciela, posiada strukturę elastyczną i funkcjonalną, złożoną z trzech poziomów: lokalnego, prowincjalnego i światowego. Przez tę organizację zmierza do wzmocnienia skuteczności swojego działania na danym terytorium i otwartości na uniwersalność komunii i posłannictwa.

Art. 35. Zarząd i animacja na poziomie lokalnym, inspektorialnym i światowym.

Stowarzyszenie, zachowując władzę Przełożonego Generalnego, zwyczajnie reprezentowanego przez swego Wikariusza, powierza własny zarząd i animację Radom, w skład których wchodzi również członkowie zakonni mianowani przez Inspektorów i Inspektorki. Prawna reprezentacja Stowarzyszenia jest powierzona koordynatorowi właściwej Rady.

Art. 36. Poziom lokalny

- §1. Podstawową komórką rzeczywistości stowarzyszeniowej jest Centrum lokalne. Zwyczajnie tworzą go Salezjanie Współpracownicy, którzy działają na określonym terytorium. Centrum zostaje erygowane, w miarę możliwości, przy dziele Salezjanów Księdza Bosko lub Córek Maryi Wspomożycielki.
- §2. Centra lokalne są kierowane kolegialnie przez Radę lokalną, która wybiera spośród swoich członków koordynatora lokalnego. Każde Centrum ma delegata lub delegatkę mianowanych przez Inspektora lub Inspektorę.
- §3. Mężczyźni i kobiety dobrej woli, każdego wyznania, religii i kultury, pociągnięci charyzmatem salezjańskim, mogą włączać się w inicjatywy Centrum lokalnego, z którym pragną współpracować.

Art. 37. Poziom prowincjalny

- §1. Centra lokalne organizują się w Prowincje erygowane przez Przełożonego Generalnego na prośbę Rady Światowej.
- §2. Ze względu na szczególne więzi łączące Stowarzyszenie z SDB i z FMA Prowincje Stowarzyszenia odpowiadają terytorialnie rzeczywistości odpowiednich Inspektorii.
- §3. Każda Prowincja ma Radę prowincjalną wybraną przez rady lokalnych w sposób przewidziany przez Regulamin.
- §4. Rada prowincjalna organizuje się kolegialnie wybierając spośród swoich członków koordynatora prowincjalnego. Każda rada ma swego Delegata i Delegatkę mianowanych przez Inspektora i Inspektorke.
- §5. W celach animacji Stowarzyszenia, Prowincje, decyzją Przełożonego Generalnego na wniosek Światowej Rady, z uwzględnieniem ich autonomii zarządu, organizują się w regiony bliskie pod względem języka, kultury, terytorium. Wybierają one światowego Radcę regionu. Zainteresowani Inspektorzy i Inspektorki po wspólnym uzgodnieniu, mianują delegata regionalnego lub delegatkę regionalną.

Art. 38. Poziom światowy

- §1. W skład Rady Światowej wchodzi Światowy Sekretariat Wykonawczy (ŚSW) i Rady światowi wybrani przez Regiony. Natomiast ŚSW jest złożony ze światowego Koordynatora, mianowanego bezpośrednio przez Przełożonego Generalnego, ze światowego Administratora i światowego Sekretarza wybranych wewnątrz Światowej Rady przez samych Radców, Delegata światowego, mianowanego przez Przełożonego Generalnego i z Delegatki światowej CMW, mianowanej przez Przełożonego Generalnego zaproponowanej przez Matkę Generalną Instytutu Córek Maryi Wspomożycielki.
- §2. Kadencja Członków Rady światowej trwa sześć lat. Oni w tajnym głosowaniu wybierają Sekretarza światowego i Administratora światowego.
- §3. Uchwały Rady światowej wchodzi w życie dopiero po zatwierdzeniu ich przez Przełożonego Generalnego.

Art. 39. Administracja dobrami Stowarzyszenia

- §1. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników, mając kościelną i publiczną osobowość prawną, posiada zdolność nabywania, posiadania, administrowania i alienacji dóbr doczesnych na mocy prawa. Posiadane dobra przez Stowarzyszenie jako takie są dobrami kościelnymi.
- §2. Przełożony Generalny ze światową Radą administruje dobrami Stowarzyszenia na poziomie

światowym i jest kompetentną władzą udzielania Radom lokalnym i prowincjalnym zezwoleń na dokonywanie aktów nadzwyczajnego administrowania i alienacji, które nie wymagają zgody Stolicy Apostolskiej.

§3. Rady poprzez wybranego spośród swoich członków administratora, troszczą się o zarząd dobrami Stowarzyszenia. Administrator przedstawia sprawozdanie finansowe Radzie wyższego szczebla.

Art. 40. Zalecenia końcowe.

§1. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników opiera się na powyższym Statucie. Inne normy uchwalone na poziomie światowym zostaną zebrane w Regulaminie.

- *Statut* określa tożsamość powołaniową Salezjanina Współpracownika, ducha, posłannictwo i zasady struktury organizacyjnej Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników.
- *Regulamin* zawiera te punkty praktyczne, które wyszczególniają i regulują działalność, metodologię, strukturę i organizację. Czyni zasady Statutu, któremu jest podporządkowany, możliwe do stosowania w codziennym życiu Stowarzyszenia.
- *Dyrektoria* są dyspozycjami partykularnymi Stowarzyszenia w celu dostosowania statutu i regulaminu do konkretnego funkcjonowania w różnych rzeczywistościach terytorialnych lub w specyficznych działalnościach. Zostają zatwierdzone przez odpowiednie Rady i ratyfikowane przez Rady wyższej instancji, które muszą zagwarantować zgodność Dyrektorów z dyspozycjami Statutu i Regulaminu.

§2. Powyższy Statut będzie mógł być zmieniony z inicjatywy Przełożonego Stowarzyszenia, Rady Światowej lub Rad prowincjalnych. W jakimkolwiek przypadku należy do Przełożonego Stowarzyszenia zatwierdzenie inicjatywy zmiany, która odpowiednio zostanie podana do wiadomości.

Inicjatywa zmiany musi określać: jasne i szczegółowe przedstawienie motywów usprawiedliwiających modyfikację; konkretne cele do osiągnięcia; pryncypia, którymi się kieruje.

Proces zmiany będzie określony przez Radę Światową pod kontrolą Przełożonego Generalnego.

Zmiany muszą być następnie zatwierdzone przez większość absolutną uczestników w Światowym Kongresie, przez Przełożonego Stowarzyszenia i przez Stolicę Apostolską.

Zakończenie

Art. 41. Droga do świętości

Salezjanie Współpracownicy obierają dzielenie ewangelicznej drogi, wyznaczonej w powyższym Statucie i w Regulaminie. Odpowiedzialnie zobowiązują się iść tą drogą, która prowadzi do świętości. Niech Bóg towarzyszy obfitością swojej łaski tym, którzy działają w duchu „da mihi animas”, pełniąc dobro dla młodzieży i warstw ludowych.

PROGRAM ŻYCIA APOSTOLSKIEGO

STOWARZYSZENIE

SALEZJANÓW WSPÓLPRACOWNIKÓW – SALEZJANEK WSPÓLPRACOWNIC

REGULAMIN

Wprowadzenie

Niniejszy Regulamin dopełnia Program Życia Apostolskiego przedstawiony w Statucie Stowarzyszenia. Zawiera przepisy i wskazania, w celu usprawnienia zasad zawartych w Statucie.

Rozdział I

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w Kościele i w świecie

Art. 1. Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownice w Kościele

- §1. Salezjanie Współpracownicy włączają się w Kościół lokalny oddając się do dyspozycji w służbie parafii i diecezji. Powołani przez Kościół do danej postugi, spełniają ją z dyspozycyjnością i w postawie służby w stylu salezjańskim.
- §2. Salezjanie Współpracownicy ochotnie przyjmują Magisterium Kościoła. Relacje z proboszczami, kapłanami, zakonnikami i innymi świeckimi, są naznaczone serdeczną solidarnością i czynnym uczestnictwem w planach duszpasterskich, a w sposób szczególny dotyczących młodzieży, rodziny i powołań.

Rozdział II

Zaangażowanie apostolskie Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 2. Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownice w rzeczywistości społeczno-kulturowej

- §1. We wszystkich środowiskach życia Salezjanie Współpracownicy są wierni Ewangelii i nauczaniu nauki społecznej Kościoła. Uważni na znaki czasu, kontynuują stwórcze dzieło Boga i dają świadectwo Chrystusowi poprzez uczciwość, gorliwość, spójność życia, osłannictwo wychowawcze, poważną i uaktualnianą profesjonalność, dzielenie radości, bólów, ideałów, dyspozycyjność w służbie bliźniego w każdej sytuacji.
- §2. Dążą do uformowania dojrzałego i krytycznego sumienia, aby odpowiedzialnie uczestniczyć w życiu społecznym na polu kultury, ekonomii i polityki. Odrzucają natomiast to wszystko, co przyczynia się do niesprawiedliwości i ją utrzymuje, ucisku, spychania na margines i przemoc, oraz odważnie działają dla przezwyciężenia ich przyczyn.
- §3. Zwracają uwagę i dowartościowują etyczny wymiar kultury. Ustawicznie troszczą się, aby być na bieżąco w rozwoju środków społecznego przekazu, przede wszystkim ze względu na ich wpływ na formację młodzieży i warstw ludowych
- §4. Odpowiednio do swoich zdolności i możliwości włączają się w struktury kulturowe, samo-

rządowe, społeczno-polityczne, aby przyczynić się do rozwoju dobra wspólnego. Zgodnie z ewangelicznymi wymaganiami wolności i sprawiedliwości działają na rzecz poszanowania praw człowieka, a w konsekwencji na rzecz uzdrowienia i odnowienia mentalności i zwyczajów, praw i struktur środowisk, w których żyją.

Art. 3. Stowarzyszenie w rzeczywistości cywilnej i kościelnej

- §1. Stowarzyszenie jest wrażliwe na oczekiwania pochodzące od społeczności cywilnej na rzecz integralnej promocji osoby i jej fundamentalnych praw.
- §2. Stowarzyszenie odważnie podejmuje działania, zgodnie ze wskazaniami Kościoła, aby promować kulturę społeczno-polityczną, inspirowaną Ewangelią i bronić wartości ludzkich i chrześcijańskich.
Ukazuje i pobudza Członków Stowarzyszenia do odpowiedzialnego przyjmowania właściwych obowiązków w społeczeństwie.
Uczestniczy w stowarzyszeniach, ruchach i grupach apostoelskich, instytucjach wychowawczych, w organach, które w sposób szczególnie oddają się służbie młodzieży i rodziny, które promują solidarność z narodami na drodze rozwoju, sprawiedliwości i pokoju.
- §3. Stowarzyszenie ze szczególną uwagą śledzi rzeczywistość wolontariatu świeckiego. Włącza się w propozycje formacyjne i uczestniczy w inicjatywach organizacji o chrześcijańskich korzeniach.
- §4. Stowarzyszenie przyczynia się do dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego.

Art. 4. Miejsca działalności

Salezjanie Współpracownicy popierają powstawanie i funkcjonowanie dzieł stowarzyszeniowych, angażując się w środowiskach, w których żyją, a w sposób szczególnie:

- w cywilnych, kulturalnych, społeczno-ekonomicznych i politycznych: zwracając uwagę na wychowanie młodzieży i życie rodzin
- w kościelnych: odpowiedzialnie ofiarując współpracę biskupom i proboszczom, szczególnie we wspólnotach parafialnych
- w środowiskach prowadzonych przez Zgromadzenie Salezjańskie, Córki Maryi Wspomożycielki lub przez inne Grupy Rodziny salezjańskiej
- w dzieła prowadzonych przez inne wspólnoty zakonne i ruchy kościelne.

Art. 5. Dzieła bezpośrednio prowadzone przez Stowarzyszenie lub przez członków Stowarzyszenia.

- §1. Salezjanie Współpracownicy mogą rozwijać swoją pracę apostoelską w dziełach bezpośrednio prowadzonych przez Stowarzyszenie lub przez członków Stowarzyszenia. Takie dzieła muszą posiadać właściwy charakter i właściwe cele ducha i charyzmatu samego Stowarzy-

szenia, zgodnie z tym, co zostało określone w statutach.

§2. Odpowiedzialność za prowadzenie dzieła zawsze będzie związana ze Stowarzyszeniem lokalnym, które otworzyło dzieło lub z członkami, którzy bezpośrednio podjęli się jego kierowania, bez obciążeń samego Stowarzyszenia na wyższych poziomach. W przypadkach, w których uzna się to za stosowne, będzie można rozpocząć procedurę zatwierdzenia prawego jako formę rozwoju samego dzieła.

Rozdział III

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w komunii i we współpracy

Art. 6. Duch rodzinny

§1. Aby wzmacniać poczucie przynależności do Stowarzyszenia, Salezjanie Współpracownicy wzajemnie wspierają się poprzez wymianę dóbr duchowych.

§2. Okazują w sposób konkretny swoją solidarność ludzką i chrześcijańską Salezjanom Współpracownikom chorym i znajdującym się w trudnościach, otaczając ich życzliwością i modlitwą.

§3. W zjednoczeniu ze zmarłymi Salezjanami Współpracownikami i wdzięczni za ich świadectwo, modlą się za nich i kontynuują je poprzez wierność posłannictwu.

§4. Wierni Magisterium Kościoła i jego kierunkom duszpasterskim w tematyce rodziny, oraz wierni duchowi miłości chrześcijańskiej, Stowarzyszenie okazuje zainteresowanie członkami, którzy ponoszą konsekwencje sytuacji separacji i/lub rozwodu. Stowarzyszenie towarzyszy im na trudnej drodze życia i wiary, jaką muszą iść. Taka postawa będzie wynagradzana wysiłkiem przeżywania własnej sytuacji, ufając w nieskończone miłosierdzie Ojca i zachowując poziom życia zgodnego z podstawowymi obowiązkami przyjętymi w *Przyrzeczeniach*...

§5. W duchu rodzinnym Stowarzyszenie ukazuje się otwartym na zakonników i zakonnice Rodziny salezjańskiej, którzy z ważnych powodów wystąpili z własnego instytutu, a czują nadal przywiązanie do ducha Księdza Bosko. Dla nich oficjalne wstąpienie do Stowarzyszenia domaga się drogi formacyjnej odpowiedniej do ich nowej sytuacji.

Art. 7. Odpowiedzialni w działaniu

Aby odpowiedzialność w posłannictwie przekładała się na odpowiedzialność w działaniu potrzeba:

§1. Aby funkcje na jakimkolwiek poziomie w ramach Stowarzyszenia, były spełniane w duchu

służby zgodnie z zasadami komunii, współodpowiedzialności i współpracy

§2. Aby w różnorodności sytuacji i funkcji, Salezjanie Współpracownicy wnosili do Stowarzyszenia swój własny wkład.

Wszyscy są, wezwani, na różne sposoby, do uczestnictwa w życiu Stowarzyszenia:

- młodzi, pełni dynamizmu, mają swój wkład we wspólne posłannictwo poprzez swoją wrażliwość i twórczą zdolność
- dorośli i starsi, dzięki swojemu dojrzałemu doświadczeniu i długiej wierności, wnoszą świadectwo życia zakorzenionego w Chrystusie i przeżytego w realiach doczesnych: rodziny, w zaangażowaniu w środowisku własnej pracy i kultury; w podejmowaniu odpowiedzialności społecznych, ekonomicznych i politycznych.
- ci, którzy nie mogą udzielać się aktywnie, wzmacniają działalność wychowawczą i duszpasterską innych poprzez ofiarowywanie swego cierpienia i modlitwy.
- członkowie kleru diecezjalnego, jako Salezjanie Współpracownicy, mają wkład poprzez wykonywanie własnej posługi.

Art. 8. Solidarność ekonomiczna

§1. Poczucie przynależności i odpowiedzialności obejmuje również aspekt ekonomiczny Stowarzyszenia. W celu jego funkcjonowania i realizacji posłannictwa na poziomie lokalnym, prowincjalnym i światowym Salezjanie Współpracownicy wspierają je corocznym wkładem.

§2. Okazują swoją solidarność również poprzez ofiary przesyłane Przełożonemu Generalnemu, aby wesprzeć, w miarę własnych możliwości, potrzeby światowe Stowarzyszenia, inicjatywy misyjne i inne projekty związane z posłannictwem salezjańskim.

Art. 9. Szczególne więzi z Towarzystwem św. Franciszka Salezego i z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki.

§1. Relacje ze współbraćmi SDB i współsiostrami CMW rozwijają się w klimacie wzajemnego zaufania. Animacja Centrów utworzonych przy dziełach salezjańskich zobowiązuje Delegatów i Delegatki, Wspólnotę zakonną Inspektorialną i lokalną, do wkładania wysiłku na rzecz formacji członków, aby mogli propagować i dawać świadectwo o salezjańskim charyzmie, szczególnie w kontekście laickim.

§2. Inspektorzy i Inspektorki we współpracy z Dyrektorami i Dyrektorkami, zapewniają jedność w komunii i w posłannictwie. Przyczyniają się do duchowego wzrostu Centrów i włączają wspólnoty zakonne w świadectwo wartości świętości i w wielkoduszną służbę animacji.

Art. 10. Związki z grupami Rodziny salezjańskiej

§1. Salezjanie Współpracownicy, uznając wspólną duchowość i posłannictwo, jakie łączy ich

z innymi grupami Rodziny salezjańskiej, są solidarni w dawaniu odpowiedzi na duszpasterskie wyzwania posłannictwa salezjańskiego w świecie.

§2. W celu konkretnego realizowania komunii z grupami Rodziny salezjańskiej, Salezjanie Współpracownicy są wezwani, aby promować spotkania, uroczystości, dni formacji i studium, przyjaźni i rodziny, chwile animacji, dni modlitwy, skupienia i rekolekcji.

§2. Są w sposób szczególnie otwarceni na współpracę ze świeckimi stowarzyszeniami salezjańskimi, szanując ich różnorodność charakteru.

Rozdział IV

Duch salezjański Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 11. Styl działania

§1. Ksiądz Bosko był człowiekiem praktycznym i przedsiębiorczym, niestrudzonym i twórczym pracownikiem, ożywiany nieustannym i głębokim życiem wewnętrznym. Salezjanie Współpracownicy, wierni jemu, uważni na rzeczywistość, posiadają poczucie konkretności. Odczytują znaki czasów i dają stosowne odpowiedzi na podstawowe potrzeby młodzieży, wynikające ze środowiska i społeczności cywilnej, z duchem inicjatywy. Są gotowi na ciągłą weryfikację i dostosowanie swojej działalności.

§2. Ich działalności towarzyszy postawa kontemplacji, która pobudza ich do poszukiwania i rozpoznawania tajemnicy obecności Boga w codzienności i oblicza Chrystusa w braciach. Ponadto pogodnie przyjmują trudności życia, radości i cierpienia oraz akceptują krzyż, który towarzyszy pracy apostołskiej.

Art. 12. Życie duchowe

§1. Salezjanie Współpracownicy wzmacniają swoje życie wewnętrzne uczestnictwem w sakramentach, w codziennym dialogu z Bogiem, w *lectio divina*.

§2. Obchodzą święta tradycji salezjańskiej.

§3. Biorą udział w corocznych rekolekcjach i dniach skupienia, proponowanych przez Stowarzyszenie.

§4. Doceniają wartość kierownictwa duchowego jako towarzyszenie ofiarowane przez salezjanów (zakonników, zakonnice i świeckich).

Rozdział V

Przynależność i formacja Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 13. Wstąpienie do Stowarzyszenia

- §1. Aspirant po odbyciu procesu formacyjnego, przedstawia Radzie lokalnej pisemną prośbę wstąpienia do Stowarzyszenia.
- §2. Rada lokalna, dołączając własną opinię, przedstawia prośbę aspiranta Radzie prowincjalnej, która w oparciu o tę opinię podejmuje ostateczną decyzję.
- §3. Wstąpienie do Stowarzyszenia następuje poprzez *Przyrzeczenia* osobiste, przyjęte w imieniu Stowarzyszenia przez Koordynatora Prowincjalnego lub przez innego członka przez niego delegowanego.

Art. 14. Poczucie przynależności

- §1. W celu wzrastania poczucia przynależności do Stowarzyszenia i nieustannego wzmocnienia własnego powołania, Rada każdego Centrum lokalnego co roku postara się, aby dać możliwość Salezjanom Współpracownikom odnowienia *Przyrzeczeń*, zwłaszcza z okazji jakiegoś święta salezjańskiego.
- §2. Nie odnowienie *Przyrzeczeń* przez okres trzech lat, bez uzasadnionego motywu, któremu towarzyszy oddalanie się od życia Stowarzyszenia, zobowiąże Radę lokalną do zweryfikowania sytuacji zrywającej z życiem Centrum.
- §3. Rada lokalna ma braterski obowiązek utrzymywania kontaktu i towarzyszenia Salezjaninowi Współpracownikowi lub Salezjance Współpracownicy, którzy się oddalili, w procesie rozeznawania własnej sytuacji przynależności do Centrum.
- §4. Salezjanie Współpracownicy, w sposób szczególnie zaangażowani w inne rzeczywistości apostołskie lub wolontariat, niosą swój specyficzny charyzmat, rozprzestrzeniają Stowarzyszenie i wzbogacają Centrum przez dzielenie się własnym doświadczeniem.

Art. 15 Inicjatywy formacji początkowej

- §1. Proces formacji towarzyszy członkom w całym ich życiu, ponieważ Bóg ciągle ich wzywa poprzez nieustanny rozwój sytuacji osobistych i środowiska.
- §2. Aby towarzyszyć Aspirantowi w procesowi rozeznawania, Stowarzyszenie popiera strukturalne etapy formacyjne, tak wspólnotowe jak i osobiste. One obejmują studium

i analizę niektórych tematyk formacyjnych dotyczących sfery ludzkiej, eklezjalnej i salezjańskiej:

- Słowo Boże
- Dokumenty Kościoła
- Życie i dzieło księdza Bosko
- System Prewencyjny księdza Bosko
- Program Życia Apostolskiego Stowarzyszenia
- Dokumenty Przełożonego Generalnego
- Dokumenty Stowarzyszenia
- Duchowość i Świętość salezjańska
- Historia i rozwój charyzmatu rodziny Salezjańskiej.

§3. Do integralnej części formacji początkowej należy zaangażowanie w salezjański apostołat i uczestnictwo z życia Centrum.

Art. 16 Inicjatywy formacji permanentnej

§1. Świadomi ważności formacji permanentnej Salezjanie Współpracownicy:

- rozwijają własne zdolności ludzkie, by z coraz większą odpowiedzialnością przyjmować obowiązki rodzinne, zawodowe, społeczne;
- doskonalić własną wiarę i miłość, wzrastając w zjednoczeniu z Bogiem, aby uczynić swoje życie bardziej ewangelicznym i bardziej salezjańskim;
- poświęcają czas na refleksje i studium, aby pogłębiać Pismo Święte, naukę Kościoła, znajomość księdza Bosko, dokumenty salezjańskie;
- udoskonalają się w apostołstwie i w posłudze, do której są powołani.

§2. W sposób szczególnie formacyjnymi są następujące inicjatywy:

- spotkania okresowe, przynajmniej raz w miesiącu, prowadzone zgodnie z potrzebami życia i apostołstwa członków Centrum i inne formy spotkań możliwie otwartych na środowisko i społeczność cywilną;
- czasy wyęteżonej modlitwy i rozeznawania;
- kontakty z Grupami Rodziny salezjańskiej na wszystkich szczeblach;
- pogłębianie materiałów formacyjnych Rodziny salezjańskiej, ze szczególną uwagą na Biuletyn Salezjański.

§3. Na płaszczyźnie formacyjnej dużą rolę odgrywają spotkania i inicjatywy programujące lub rewizyjne, które organizuje Stowarzyszenie na poziomie lokalnym, prowincjalnym, regionalnym i światowym, jak również te, które podejmują specyficzne tematy, organizowane przez inne grupy lub wspólnie z innymi grupami Rodziny salezjańskiej.

Uczestnictwo w takich inicjatywach proponowanych przez wyższe szczeble Stowarzyszenia, ze strony odpowiedzialnych i odpowiedzialnych Centrów lokalnych, niech będzie odpowiednio przygotowane, a owoce niech będą dzielone ze wszystkim członkami Centrum.

§4. Stowarzyszenie postara się o wykorzystanie różnych środków społecznego przekazu i nowych technologii dla współpracy w dialogu kulturowym, w ułatwianiu rozwoju zdolności krytycznej i w opracowywaniu programów formacyjnych dostępnych na różne sposoby.

Art. 17. Formacja do posługi odpowiedzialności

§1. Posługa animacji i odpowiedzialności w Stowarzyszeniu jest posługą apostołską, poprzez którą Stowarzyszenie wzrasta i dojrzewa w komunii, w życiu duchowym i w posłannictwie salezjańskim. Wszystkim Salezjanom Współpracownikom może być zaproponowane, aby poświęcili, na określony czas, własne energie i zdolności w posłudze animacji i odpowiedzialności.

§2. Salezjanie Współpracownicy z gotowością podejmują czas posługi, przeżywają go w duchu rozeznawania i pogłębiają swoją specyficzną formację konieczną, aby podjąć swoim obowiązkom, według programów ustalonych przez Stowarzyszenie. Po zakończeniu swojej posługi dają świadectwo o swojej przynależności w postawie prostoty i dyspozycyjności w Stowarzyszeniu.

Rozdział VI

Organizacja Stowarzyszenia

Art. 18. Centra lokalne i ich koordynacja na poziomie prowincjalnym

§1. Centra lokalne zwyczajnie liczą minimum sześciu członków, którzy żyją i działają na określonym terytorium. Organizują się na poziomie prowincjalnym, jeśli to tylko możliwe i w liczbie przynajmniej trzech.

§2. Centra lokalne mogą przewidzieć swoje funkcjonowanie również w grupach o specyficznym zainteresowaniu i zaangażowaniu, którym zawsze kieruje i animuje rada. Dobrze będzie, gdy jeden z członków takich ewentualnych grup będzie należał do rady.

§3. Członkowie mieszkający na określonym terytorium gdzie nie ma Centrum lokalnego, pozostają złączeni z najbliższym, które utrzymuje kontakt z nimi i pomaga im uczestniczyć w jego działalności.

§4. Stowarzyszenie jest otwarte na możliwość tworzenia Centrum lokalnego wszędzie tam, gdzie wymaga tego posłannictwo salezjańskie, w sposób określony przez Radę Prowincjalną.

§5. Członkowie zaangażowani w danej salezjańskiej rzeczywistości apostołskiej i wychowawczej mogą stworzyć centrum Salezjanów Współpracowników, którzy są związani z danym dziełem.

Takie centra dołożą starań, aby zaproponować świeckim pracującym w tym dziele drogę

przybliżenia się do Stowarzyszenia.

- §6. Salezianie Współpracownicy znajdujący się w sytuacjach nadzwyczajnych, którzy nie mają możliwości łączności z Centrum lokalnym będą bezpośrednio złączeni z Radą Prowincjalną na sposób ustalony przez samą Radę, która będzie mogła wykorzystać współczesne osiągnięcia komunikacji.
- §7. W Inspektorach uznaje się, na szczeblu prowincjalnym i na danym terytorium tego, kto reprezentuje Przełożonego Generalnego w służbie animacji, przewodnika charyzmatycznego i promocji Rodziny Salezjańskiej.
- §8. W Centrach erygowanych przy wspólnotach CMW, Przełożony Generalny, w porozumieniu z Przełożoną Generalną CMW, deleguje Inspektorce danego terytorium posługę animacji, kierowania i promocji.
- §9. Za każdym razem, kiedy zostanie podjęta decyzja o zawieszeniu jakiegoś Dzieła salezjańskiego SDB lub CMW, z którym związane było Centrum lokalne Stowarzyszenia, Centrum lokalne postara się zapewnić kontynuację obecności salezjańskiej w tym miejscu, pracując w ścisłym porozumieniu z Kościołem lokalnym i za pozwoleniem Biskupa diecezjalnego. Inspektor i Inspektorka uzgodnią z odpowiedzialnymi Centrum lokalnego ewentualne problemy logistyczne i organizacyjne, wynikające z zawieszenia dzieła, a ponadto zobowiązują się zapewnić konieczną animację duchową poprzez zatwierdzenie delegata lub delegatki.
- §10. Kiedy Centra lokalne są erygowane przy dziełach SDB i CMW bliskich sobie, to jest stosowne, aby ustaliły relacje porozumienia i współpracy, ze względu na takie same posłannictwo i tego samego ducha, z poszanowaniem autonomii każdego z Centrów.

Art. 19. Rada Lokalna

- §1. Stowarzyszenie na poziomie lokalnym jest zarządzane kolegialnie przez Radę.
- §2. Rada lokalna jest utworzona z wybranych członków Salezjanów Współpracowników Centrum lokalnego. Składa się ona z odpowiedniej liczby Radców – zwyczajnie od trzech do siedmiu, a w każdym razie nie więcej niż jednej trzeciej członków Centrum – i z delegata SDB lub delegatki CMW z głosem czynnym.
- §3. Wybrani Radcy pozostają w tej funkcji trzy lata i mogą być ponownie wybrani tylko na następne trzy lata.

Art. 20. Główne zadania i funkcje Rady lokalnej

- §1. Dla zapewnienia funkcjonowania Stowarzyszenia w wypełnieniu zadań apostołskich, w jedności z Radą Prowincjalną, podstawowymi zadaniami są:

- planować, wspierać i koordynować inicjatywy formacyjne i apostołskie członków;
- troszczyć się o więzi jedności ze Zgromadzeniem salezjańskim, Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki i z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- podejmować decyzje o zwołaniu spotkania;
- czuwać nad administracją dóbr Stowarzyszenia;
- towarzyszyć aspirantom na drodze ich włączenia w centrum i zapewnić jakość procesu formacyjnego, w łączności z Radą Prowincjalną;
- sprawić, aby dla dobra Stowarzyszenia przynosiły owoce kompetencje zawodowe i bogactwa duchowe wszystkich członków, dowartościowując różnorodność i ukierunkowując je konstruktywnie na dar jedności;
- pobudzać inicjatywy, które wspierają wierność powołaniową członków i czynne uczestnictwo w życiu centrum.

Okresowa odnowa *Przyrzeczeń* będzie szczególną chwilą celebracji na tej drodze wierności.

§2. Każda Rada lokalna spośród siebie wybierze:

- Koordynatora, który będzie mógł w Radzie wybrać zastępcę koordynatora
- Administratora
- Sekretarza

Każda Rada ustanowi jednego z członków Centrum odpowiedzialnym za formację; w razie braku takiej osoby, sam Koordynator przejmuje to zadanie.

§3. Zadaniem Rady lokalnej jest:

- proponować powołanie Salezjanina Współpracownika, programując i realizując możliwe inicjatywy dla przyjmowania aspirantów;
- określić zakres koordynacji związanej z formacją i z posłannictwem Stowarzyszenia;
- upowszechniać i działać na rzecz poznania duchowości księdza Bosko;
- wyrażać opinię w celu przyjęcia Aspiranta, aby przekazać ją Radzie Prowincjalnej;
- weryfikować kolegialnie inicjatywy realizowane przez własnych członków;
- dostosowywać końcowe inicjatywy, aby umożliwić najlepsze funkcjonowanie Centrum z uwzględnieniem wskazań Programu życia apostołskiego Stowarzyszenia.

Art. 21. Zadania i funkcje wewnętrzne w Radzie lokalnej

Różne są zadania wewnątrz Rady powierzone Radcom, którzy przyjmują odpowiedzialność zarządu.

§1. Do Koordynatora lokalnego należy:

- zwoływać zebrania, przewodniczyć im, koordynować prace, troszczyć się o wykonanie uchwał;
- informować wyższe organy na temat życia i działalności Stowarzyszenia;
- reprezentować Stowarzyszenie i utrzymywać relacje, w imieniu Rady, z organami świeckimi i kościelnymi oraz z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- uczestniczyć w Konsulcie lokalnej i inspektorialnej Rodziny Salezjańskiej;

- podejmować decyzje w nagłych wypadkach, w zakresie kompetencji Rady, następnie zdawać z nich sprawozdanie;
- zwoływać wybory w celu odnowy Rady, przygotowywać sprawozdania na końcu każdego trzylecia, z troską czuwać nad przekazaniem funkcji Rady ustępującej Radzie wchodzącej;
- podtrzymywać i rozwijać w Centrum programy i inicjatywy proponowane przez Radę Prowincjalną;
- przedstawiać Radzie Prowincjalnej prośby o przyjęcie do Stowarzyszenia wraz z opinią Rady lokalnej i niezbędnymi informacjami.

§2. Do Administratora lokalnego należy:

- animować solidarność ekonomiczną członków;
- wspierać inicjatywy finansowania różnych zaprogramowanych działalności;
- czuwać nad dobrami należącymi do Stowarzyszenia;
- sugerować możliwość źródeł utrzymania i pomocy ekonomicznej;
- na bieżąco prowadzić księgi finansowe;
- przedstawiać preliminarz budżetowy i bilans roczny Radzie lokalnej;
- troszczyć się o fundusz solidarnościowy na rzecz wspierania działań biedniejszych rzeczywistości stowarzyszeniowych;
- przedstawiać sprawozdanie finansowe Radzie Prowincjalnej.

§3. Do Sekretarza należy:

- sporządzać protokoły zebrań;
- troszczyć się o utrzymanie na bieżąco dokumentacji archiwum Rady;
- okresowo przekazywać aktualne dane Radzie Prowincjalnej;
- wspierać Koordynatora w przygotowywaniu aktów prawnych z Kościołem i instytucjami świeckimi, oraz w komunikacji wewnątrz Centrum.

§4. Do Odpowiedzialnego za formację, w porozumieniu z Radą Prowincjalną należy:

- przygotować program formacyjny dla Aspirantów;
- przygotować roczny program formacji permanentnej;
- troszczyć się i czuwać nad wszystkimi specyficznymi aspektami formacji.

Art. 22. Delegaci i Delegatki

§1. Inspektorzy i Inspektorki za pośrednictwem Delegatów i Delegatek animują Centra, utworzone przy ich dziełach lub związane z ich Inspektoriami.

§2. W składzie każdej Rady jest Delegat lub Delegatka. Każda Rada Prowincjalna i Rada światowa ma Delegata i Delegatkę. Są oni animatorami duchowymi, odpowiedzialnymi przede wszystkim za salezjańską formację apostołską. Zgodnie z normami powyższego Regulaminu należą z prawa do poszczególnych Rad.

- §3. Delegaci i Delegatki poziomów lokalnych i prowincjalnych są mianowani przez własnego Inspektora lub Inspektorę, po wysłuchaniu zdania członków danych Rad i na ile to możliwe, uwzględnieniu potrzeb Centrów.
- §4. Jeśli Centrum lokalne nie jest erygowane przy jakimś dziele SDB lub CMW, Inspektor może mianować Delegatem lokalnym Salezjanina Współpracownika lub Salezjanę Współpracownicę albo innego członka Rodziny salezjańskiej odpowiednio przygotowanego.
- §5. Delegat lub Delegatka, tam, gdzie jest to wskazane, mogą pełnić tę funkcję dla więcej Centrów lokalnych.

Art. 23. Zadania specyficzne Delegatów i Delegatek

- §1. Delegaci i Delegatki pobudzają odpowiedzialność Rad i wspierają autonomię organizacyjną we wspólnocie charyzmatycznej z Towarzystwem św. Franciszka Salezego i z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki.
- §2. Delegaci i Delegatki spełniają posługę kierownika duchowego, wychowawczego i duszpasterskiego dla zapewnienia bardziej skutecznego apostołstwa Salezjanów Współpracowników na rzecz młodzieży.
- §3. Delegaci i Delegatki Prowincjalni animują Delegatów i Delegatki Centrów lokalnych, aby ułatwić im przyjęcie odpowiedzialności własnego zadania duchowej animacji Salezjanów Współpracowników i współodpowiedzialności w ich salezjańskiej formacji apostołskiej.
- §4. Delegaci i Delegatki Prowincjalni, w porozumieniu z Delegatami i Delegatkami regionalnymi i światowymi, troszczą się o inicjatywy dokształcania i formacji wszystkich Delegatów i Delegatek, otwarte na uczestnictwo odpowiedzialnych Stowarzyszenia, w salezjańskim wymiarze charyzmatycznym ze specyficznym odniesieniem do ich zadania animacji duchowej.

Art. 24. Organizacja Prowincji i Rad prowincjalnych

- §1. Centra lokalne określonego terytorium - ustalonego przez Przełożonego Generalnego z Radą światową - tworzą Prowincję.
- §2. Na poziomie prowincjalnym Stowarzyszenie jest kierowane kolegalnie przez Radę.
- §3. Rada prowincjalna jest złożona z członków wybranych przez Radców Centrów lokalnych. W jej skład wchodzi odpowiednia liczba radców - od czterech do dwunastu - jak również Delegat Prowincjalny SDB i Delegatka Prowincjalna CMW z głosem czynnym.
- §4. Każda Rada prowincjalna spośród swoich członków świeckich wybiera:
- Koordynatora, do którego należy wybór zastępcy koordynatora spośród Radców;

- Administratora;
- Sekretarza;
- Odpowiedzialnego za formację

Wybrani Rady Prowincjalni pozostają w funkcji trzy lata i mogą być ponownie wybrani bez przerwy, na następne trzecielecie.

Art. 25. Główne zadania i funkcje Rady Prowincjalnej

§1. Dla zapewnienia funkcjonowania Stowarzyszenia w wypełnieniu zadań apostołskich, w jedność z Radą światową, podstawowymi zadaniami są:

- planować, wspierać i koordynować inicjatywy formacyjne i apostołskie członków;
- troszczyć się o współpracę między Centrami lokalnymi spotykając się z nimi i wspierając zadania Rad lokalnych;
- ustalać z Radami lokalnymi przebieg formacji początkowej i permanentnej, zgodnie ze wskazaniami Stowarzyszenia;
- przyjmować Aspiranta po wysłuchaniu wniosku i opinii Rady lokalnej, oraz prosić o świadectwa ŚSW (Światowy Sekretariat Wykonawczy);
- wystawiać kolejalny akt wydalenia;
- troszczyć się o więzi jedność z Towarzystwem św. Franciszka Salezego, z Instytutem Córki Maryi Wspomożycielki i z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- dawać opinię dla nominacji własnego Delegata lub Delegatki prowincjalnej;
- inicjować spotkania duchowości i rekolekcji;
- troszczyć się i animować inicjatywy sprzyjające wierności powołaniowej członków i czynnemu uczestnictwu w życiu Stowarzyszenia;
- przyjmować i sprawdzać sprawozdanie finansowe zarządzania ekonomicznego Centrów lokalnych;
- zatwierdzać sprawozdanie finansowe własnego zarządu ekonomicznego;
- zwoływać i organizować Kongresy prowincjalne;
- uczestniczyć w inicjatywach Konsulaty regionalnej;
- czuwać nad administracją dobrami Stowarzyszenia.

Art. 26. Zadania i funkcje członków Rady Prowincjalnej

Różne są zadania wewnątrz Rady powierzone Radcom, którzy przyjmują odpowiedzialność zarządu.

§1. Do Koordynatora prowincjalnego należy:

- reprezentować Stowarzyszenie i utrzymywać oficjalne relacje, w imieniu Rady, ze wszystkimi organami świeckimi i kościelnymi, oraz z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- podejmować decyzje w nagłym przypadku, w ramach kompetencji Rady, a następnie dać z tego sprawę;

- zwoływać zebrania, przewodniczyć im, koordynować prace, troszczyć się o wykonanie uchwał;
- zwoływać wybory dla w celu wyboru nowej Rady, przygotowywać sprawozdanie na końcu trzylecia i troskliwie czuwać nad przekazaniem przez Radę ustępującą Radzie wchodzącej;
- towarzyszyć, w porozumieniu z odpowiedzialnymi Centrum lokalnego, tym Współpracownikom, którzy nie mają możliwości utrzymywania z nim regularnych kontaktów;
- współpracować z Radcą światowym Regionu wspierając jego inicjatywy i informując go o życiu i działalności Stowarzyszenia;
- czynnie uczestniczyć w Konsulcie Inspektorialnej Rodziny salezjańskiej.

§2. Do Administratora prowincjalnego należy:

- animować solidarność ekonomiczną między Centrami lokalnym;
- czuwać nad dobrami należącymi do Stowarzyszenia;
- sugerować możliwe fundusze utrzymania i pomocy ekonomicznej;
- na bieżąco prowadzić księgi rachunkowe;
- przedstawiać preliminarz budżetowy i bilans roczny Radzie prowincjalnej;
- troszczyć się o fundusz solidarnościowy na dofinansowanie działania biedniejszych rzeczywistości stowarzyszeniowych;
- przedstawiać roczne sprawozdanie finansowe Radzie światowej.

§3. Do Sekretarza należy:

- sporządzanie protokołu posiedzeń;
- troszczyć się o utrzymanie na bieżąco dokumentacji archiwum Rady;
- okresowo przekazywać aktualne dane do Rady światowej;
- wspieranie Koordynatora w prowadzeniu aktów prawnych z Kościołem i Instytucjami świeckimi oraz w wewnętrznej komunikacji Stowarzyszenia.

§4. Do Odpowiedzialnego za formację należy:

- opracowywać plan formacyjny dla aspirantów i uzgadniać go z odpowiedzialnymi lokalnymi za formację;
- opracowywać programy formacji permanentnej na poziomie prowincjalnym;
- troszczyć się i śledzić wszystkie specyficzne aspekty formacji w Prowincji.

Art. 27. Zadania specyficzne Rady Prowincjalnej

§1. Do Rady prowincjalnej należy zadanie erygowania, łączenia i zawieszania Centrów lokalnych dekretem podpisanym przez Koordynatora prowincjalnego, za zgodą Inspektora SDB lub Inspektorki CMW.

Dla Centrum lokalnego poza dziełami SDB lub CMW jest wymagana pisemna zgoda Biskupa diecezjalnego.

§2. Połączenie Centrum lokalnego przy dziele CMW z Centrum lokalnym przy dziele SDB,

i odwrotnie, dokonuje się aktem kolegiальnym Rady prowincjalnej, po wysłuchaniu opinii właściwych Rad lokalnych, za zgodą kompetentnego Inspektora i Inspektorki, dekretem Koordynatora tej Rady prowincjalnej.

Nowe Centrum lokalne przejmuje stan ekonomiczny poprzednich dwóch Centrów lokalnych, o ile Dekret połączenia nie postanawia inaczej.

§3. Rada prowincjalna, określa sposoby tworzenia Centrów Salezjanów Współpracowników tam, gdzie posłannictwo salezjańskie tego wymaga.

§4. Zebrane Rady Centrów lokalnych tworzą Kongres prowincjalny. Do głównych jego zadań należy:

- ustalać konkretne kierunki i wskazania dla Rady prowincjalnej, na polu formacji, posłannictwa i organizacji na poziomie i prowincjalnym;
- weryfikować sytuację Stowarzyszenia w Prowincji;
- wybierać Radę prowincjalną

Kongres prowincjalny, jest zwoływany przez Koordynatora prowincjalnego, przynajmniej raz na trzy lata, z okazji wyboru nowej Rady prowincjalnej.

Art. 28. Kongres regionalny

§1. Kongres regionalny tworzą wszyscy członkowie Rad prowincjalnych, danego regionu oraz członkowie Konsulty regionalnej, o ile taka istnieje.

§2. Kongres regionalny jest zwoływany przez Radcę światowego.

§3. Zadania Kongresu regionalnego:

- opracowywać dyrektorium dla funkcjonowania Kongresu regionalnego;
- wybierać nowego Radcę światowego regionu zgodnie z wytycznymi zatwierdzonymi przez Przełożonego Generalnego, pamiętając, że głosujący członkowie zakonnicy nie mogą przekroczyć 1/3 mających prawo głosu;
- ustalać kryteria uczestnictwa i sposoby wyborów odpowiedzialnych Konsulty regionalnej;
- wybierać Odpowiedzialnych Konsulty regionalnej, nie konieczni spośród członków Kongresu;
- weryfikować okresowo stan Stowarzyszenia w regionie i wytyczać kierunki działania.

Art. 29. Konsulta regionalna

§1. Kraje o większej liczbie Prowincji bliskich językowo, kulturowo, geograficznie mogą utworzyć, za zgodą Przełożonego Generalnego, Konsultę regionalną.

§2. Celem Konsult regionalnych, jako organów koordynacji i animacji, jest posługa na rzecz

skuteczniejszej współpracy w jedności pomiędzy Radami prowincjalnymi i Radą światową. Każda Konsulta jest miejscem konfrontacji i komunikacji w dzieleniu się planami apostołskimi i formacyjnymi dla dobra całego Regionu.

- §3. Do Konsulaty regionalnej należy światowy Radca regionu, który przewodniczy, Koordynatorzy prowincjalni, Delegat SDB i Delegatka CMW oraz inni odpowiedzialni (formacja, administracja, sekretariat) zgodnie z tym, co zostało ustalone w Dyrektorium.
- §4. Delegat i Delegatka Konsulty są wyznaczani przez zainteresowanych Inspektorów i Inspektorki.
- §5. Sposób spotkania, organizacji i koordynacji Konsulty regionalnej i Kongresu regionalnego zostają określone przez Dyrektorium.

Art. 30. Posługa Przełożonego Generalnego

Przełożony Generalny w wypełnianiu swojej posługi osobiście lub przez Wikariusza, zwyczajnie korzysta z Rady światowej Salezjanów Współpracowników, przede wszystkim w animacji całego Stowarzyszenia i koordynowania inicjatyw formacyjnych i apostołskich.

Art. 31. Rada światowa

- §1. W celu realizacji istotnych celów Programu Życia Apostołskiego i dla większego ożywienia i wewnętrznej współpracy, Przełożony Generalny posługuje się Radą na szczeblu światowym.
- §2. Rada światowa współpracuje z Przełożonym Generalnym i jego Wikariuszem w zarządzaniu i animowaniu Stowarzyszenia: udziela ogólnych wskazówek dla inicjatyw formacyjnych, apostołskich, organizacyjnych i administracyjnych, powierzonych animacji Radcom światowym.
- §3. Rada światowa jest złożona z:
- Koordynatora światowego;
 - Administratora światowego;
 - Sekretarza światowego;
 - Delegata światowego SDB;
 - Delegatki światowej CMW, reprezentującej Instytut Córek Maryi Wspomożycielki dla Salezjanów Współpracowników przy ich dziełach;
 - Rady światowi Regionów.
- §4. Do zadań Rady światowej należy:
- sprzyjać łączności wszystkich Regionów z Przełożonym Generalnym;
 - poznawać rzeczywistość różnych Regionów i przedstawiać ją Przełożonemu Gene-

ralnemu;

- udzielać odpowiednich i użytecznych informacji Przełożonemu Generalnemu w celu podejmowania decyzji i ukierunkowań;
- ukierunkowywać i wspierać praktyczne zastosowania decyzji i wskazówek Przełożonego Generalnego dla Stowarzyszenia.

§5. Specyficzne zadania Radców światowych zostają określone przez Radę na pierwszym posiedzeniu przy okazji nominacji Koordynatora, z poszanowaniem i w granicach przewidzianych w Programie Życia Apostolskiego z zastosowaniem specyficznego Dyrektorium.

W nim zostaną określone również sposoby uczestnictwa Radców w posiedzeniach Rady światowej.

§6. Rada światowa zatwierdza Dyrektoria przygotowane na poziomie Regionalnym i prowincjalnym przez kompetentne organy.

§7. Radca światowy Regionu jest wybierany przez Kongres regionalny.

§8. Rada światowa przedstawia Przełożonemu Generalnemu, dla każdego Regionu, sposoby wyboru Rady światowego. Mogą one odbyć się również korespondencyjnie.

§9. Rada światowa zapewnia animację na poziomie światowym za pomocą odpowiednich narzędzi komunikacji w głównych językach Stowarzyszenia.

Art. 32. Funkcjonowanie Rady światowej

§1. Dla usprawnienia i funkcjonalności jej działania, Rada światowa posłuży się Światowym Sekretariatem Wykonawczym, w którego skład wchodzi Koordynator światowy, Radca Sekretarz światowy, Radca Administrator światowy, Delegat światowy SDB i Delegatka światowa CMW.

§2. W celu mianowania Koordynatora światowego, Rady światowi dla Regionów, Delegat światowy SDB i Delegatka światowa CMW, proponują Przełożonemu Generalnemu trzy nazwiska, wybrane również z poza Rady.

W tajnym głosowaniu wybiorą Administratora światowego i Sekretarza światowego, którzy mogą być wybrani również z zewnątrz Rady. W przypadku gdyby zostali wybrani członkowie Rady, to drugi wybrany z regionów ich przynależności wejdzie na miejsce Rady światowego.

§3. Wszyscy wybrani członkowie Rady pozostają na urzędzie przez 6 lat i zwyczajnie nie będą wybierani na kolejne sześć lat.

§4. Uchwały Rady światowej stają się wykonawczymi po zatwierdzeniu przez Przełożonego Generalnego.

§5. Do pracy w Radzie światowej mogą być zaproszeni Koordynatorzy światowi, Delegaci i Delegatki emerytowani, ale bez prawa głosu.

Art. 33. Kongres Światowy

§1. Kongres światowy, jako najwyższa reprezentacja Stowarzyszenia, gromadzi Salezjanów Współpracowników ze wszystkich Regionów w zjednoczeniu i komunii z Przełożonym Generalnym, według kryteriów uczestnictwa i sposobu organizacji, określanych każdorazowo, w zależności od celów specyficznych.

Kongres światowy jest zwoływany przeważnie w celu:

- zatwierdzenia zmian Programu Życia Apostolskiego;
- przestudiowania tematów szczególnego zainteresowania;
- ustalenia linii działania na dany temat porządku dnia;
- obchodzenia szczególnie ważnych chwil życia i historii Stowarzyszenia oraz Kościoła.

§2. Przełożony Generalny, na propozycję Rady światowej, określa temat, miejsce i uczestników Kongresów światowych zwyczajnych i nadzwyczajnych, powierzając ich organizację Światowemu Sekretariatowi Wykonawczemu (ŚSW).

Art. 34. Administracja dóbr Stowarzyszenia

Przełożony Generalny wraz z Radą światową administruje dobrami Stowarzyszenia na poziomie światowym.

On jest kompetentną władzą udzielającą pozwoleń Radom lokalnym i prowincjalnym na podejmowanie nadzwyczajnych aktów administracyjnych i alienacji, które nie domagają się zgody Stolicy Apostolskiej. Pozostaje w dyspozycji art. 39 Statutu.

Art. 35. Zalecenia końcowe

§1. Salezianie Współpracownicy są wezwani do przestrzegania i stosowania powyższego Regulaminu.

§2. W celu większej elastyczności i dostosowywania do rzeczywistości terytorialnej Stowarzyszenia, zasady i przepisy w nim zawarte, struktury animacji i zarządu przewidziane w powyższym Regulaminie, mogą uściślać odpowiednie Dyrektoria, które integrują i/lub dostosowują specyficzne aspekty Regulaminu dotyczące zarządu i animacji Centrów.

Każde Dyrektorium zostaje poddane ocenie kompetentnej Radzie (lokalnej/ prowincjalnej), która je przyjmuje absolutną większością posiadających prawo głosu i je przedstawia do definitywnego zatwierdzenia Radzie bezpośrednio wyższego szczebla.

W przypadku Konsult regionalnych, Dyrektoria będą przygotowywane przez Kongres regionalny i przedstawiane Światowej Radzie dla ostatecznego zatwierdzenia. Ten sam proces stosuje się przy zatwierdzaniu zmian.

§3. Obecny Regulamin może być zmieniony z inicjatywy Przełożonego Generalnego, Światowej Rady lub Rad prowincjalnych. W jakimkolwiek wypadku, do Przełożonego Stowarzyszenia należy zatwierdzenie inicjatywy zmiany, która będzie odpowiednio opublikowana.

§4. Inicjatywa zmiany musi określać:

- jasne i szczegółowe przedstawienie motywów, które uzasadniają zmianę;
- konkretne cele, do których zmierza;
- zasady, którymi się kieruje.

Proces zmiany zostaje określony przez Światową Radę pod kierunkiem Przełożonego Generalnego. Propozycja zmiany będzie musiała być zatwierdzona przez absolutną większość uczestników Kongresu Światowego i przez Przełożonego Stowarzyszenia.